

Danielin kirja – satayhdeksästoista

Historiallisten tienviittojen profeetallinen merkitys: viimeisten päivien ymmärtäminen raamatullisen symboliikan kautta

Jeff Pippenger
2024-03-06

Sataneljäkymmentäneljätuhatta esitetään niiksi, jotka Liiton Sanansaattaja puhdistaa, ja suuri joukko esitetään marttyyriuden valkoisissa vaatteissa. Näistä kahdesta viimeisten päivien pyhästä ajanjaksoista ensimmäinen yksilöi sen sanansaattajan työn, joka valmistaa tien Liiton Sanansaattajalle, ja toinen ajanjakso kuvaa Eliaa työtä. Ensimmäinen ajanjakso kuvaa laodikealaisen adventismin elävien tutkivaa tuomiota, ja toinen ajanjakso kuvaa nykyisen Rooman toimeenpanevaa tuomiota.

Viimeisten päivien ”merkki” paeta kaupungeista on ymmärretty väärin Laodikean adventismin piirissä. Sisaret White ilmoittaa meille, että Jerusalemin hävitys vuosina 66–70 jKr. tarjoaa havainnollistuksen varoitusmerkistä Jumalan kansalle viimeisinä päivinä.

”Aika ei ole kaukana, jolloin meidän, varhaisten opetuslasten tavoin, on pakko etsiä turvapaikkaa autoista ja yksinäisistä seuduista. Niin kuin Jerusalemin piiritys roomalaisten sotajoukkojen toimesta oli merkki paolle Juudean kristityille, samoin vallan omaksuminen meidän kansakuntamme taholta siinä asetuksessa, joka panee täytäntöön paavillisen sapatin, on oleva meille varoitus. Silloin on aika lähteä suurista kaupungeista valmistautuen jättämään myös pienemmät kaupungit vetäytyäksemme syrjäisiin koteihin vuorten kätköissä olevissa eristetyissä paikoissa.” Testimonies, osa 5, s. 464.

Jerusalemin piiritys, joka oli merkki paeta, oli ensimmäinen Cestiuksen toimeenpanema piiritys. Cestius edusti näin ollen uhkaa, joka poistui tilapäisesti, sillä kerran asetettuaan piirityksen hän sitten vetäytyi salaperäisesti, eivätkä historioitsijat ole koskaan kyenneet määrittämään hänen menettelynsä logiikkaa.

”Kun Cestiuksen johtamat roomalaiset olivat piirittäneet kaupungin, he luopuivat piirityksestä odottamatta juuri silloin, kun kaikki näytti olevan välittömälle hyökkäykselle suotuisaa.” Suuri taistelu, 31.

1880- ja 1890-luvuilla New Hampshiren senaattori Henry W. Blair esitti kongressissa joukon lakiehdotuksia, joiden tarkoituksena oli määrätä sunnuntai kansalliseksi lepopäiväksi. Näistä lakiehdotuksista käytettiin yleisesti nimitystä ”Blairin sunnuntailait”. Senaattori Blair kannatti voimakkaasti sunnuntain viettämistä lepo- ja uskonnonharjoituksen päivänä. Hän uskoi, että yhtenäisellä lepopäivällä olisi myönteisiä moraalisia ja yhteiskunnallisia vaikutuksia amerikkalaiseen yhteiskuntaan. Vaikka hänen pyrkimyksensä saivat jonkin verran kannatusta, erityisesti uskonnollisten ryhmien taholta, ne kohtasivat myös vastustusta, mukaan lukien huolenaiheet kirkon ja valtion erottamisesta.

Tämä oli ensimmäinen yritys säätää sunnuntailainsäädäntöä sen maapetona tunnetun vallan historiassa, jonka oli määrä puhua lohikäärmeen tavoin, kun se lopulta säätää sunnuntailain. Juuri näitä Blairin lakiesitysten sarjoja vastaan A. T. Jones, yksi vuoden 1888 yleiskokouksen sanansaattajista, astui kongressin saleihin ja vastusti niitä niin kaunopuheisesti. Muutamien yritysten jälkeen senaattori Blair menetti ajamansa Kansallisen Lepopäivän hankkeen vauhdin. Suorassa yhteydessä tähän historiaan ja Kansallisen Lepopäivän (sunnuntain) merkityssisältöön voidaan tarkastella Ellen Whiten neuvon historiallista todistusaineistoa.

Se, mitä hänen sunnuntailakia koskevien varoitustensa tarkastelussa ilmenee, on vakavaa ja laajalti väärinymmärrettyä laodikealaisessa adventismissä. Siinä yhteydessä, että kaupungeista on lähdettävä pois, hän kirjoitti juuri lainatussa kohdassa: ”silloin on aika lähteä suurista kaupungeista, valmistautuen lähtemään pienemmistäkin syrjäisiin koteihin yksinäisissä paikoissa vuorten keskelle.” Hän opetti toistuvasti, että Jumalan kansan tuli asua maaseudulla, mutta hänen ennen vuotta 1888 antamansa neuvot maaseudulla asumisesta asettavat hänen kehotuksensa lähteä kaupungeista siihen asiayhteyteen, että lähitulevaisuudessa Jumalan kansan olisi lähdettävä kaupungeista. Vuoden 1888 jälkeen hän ei maaseudulla asumista koskevissa kirjallisissa ohjeissaan koskaan poikennut neuvosta, että meidän tulisi jo olla poissa kaupungeista.

Historiaan tulleet Blairin kansallisen lepopäivän lakiesitykset olivat se ”merkki”, jonka perusteella tuli lähteä kaupungeista, ja vaikka Blairin lakiesitykset menettivät tehtävän toteuttamiseen tarvittavan voiman ja vetäytyivät historian pimeyteen, ”merkki” paeta oli annettu. Se oli annettu ensimmäisen piirityksen historiallisessa tienviitassa, jonka toi Cestius. Pian tulevaa sunnuntailakia edustaa Tituksen piiritys, ja jos ketkään laodikealaiset adventistit ovat yhä kaupungeissa, kun tuo piiritys saapuu, he kuolevat jumalattomien kanssa.

Viimeisinä päivinä on kaksi profeetallista ajanjaksoa. Ne erottaa toisistaan pian tuleva sunnuntailaki. Ensimmäinen ajanjakso on elävien tutkiva tuomio Laodikean adventismissä, ja toinen ajanjakso on Rooman porton toimeenpaneva tuomio. Nämä kaksi ajanjaksoa havainnollistetaan toistuvasti, sillä juuri noina kahtena ajanjaksona kymmenen neitsyen vertaus täyttyy kirjaimellisesti, niin kuin se täyttyi milleriläisessä historiassa. Vertauksen viipymisen aika on Habakukin toisen luvun viipymisen aika, joten myös Habakukin toinen luku havainnollisti näitä kahta ajanjaksoa, joita tarkastelemme. Kymmenen neitsyen vertaus ja Habakukin toinen luku täyttivät kirjaimellisesti milleriläisessä historiassa, ja kun niin tapahtui, myös Hesekielin luvun kaksitoista jakeet kaksikymmentäyksi–kaksikymmentäkahdeksan täyttivät.

Hesekielin kahdentoista luvun kahdeksan viimeistä jaetta osoittavat ajan, jolloin ”jokaisen näyn toteutuminen” käy toteen, aikana jolloin Jumala ei ”enää pitkittäisi” näkyjään. Ne kaksi historian ajanjaksoa, jotka toistuvat niin usein ja jotka osoittavat elävien tutkivan tuomion Laodikean adventismissä sekä Tyyron porton toimeenpanevan tuomion, muodostavat sen profeetallisen ajanjakson, jossa jokainen Raamatun näky saavuttaa täydellisen ja lopullisen täyttymyksensä. Tänä aikana sataneljäkymmentäneljäthatta vahvistetaan, ja he edustavat sitä joukkoa, joka ei kuole, vaan elää Kristuksen paluuseen asti. Luukkaan kahdennessakymmenennessä ensimmäisessä luvussa Kristus osoittaa ”merkin”, joka ilmaisee, milloin tuo sukupolvi on saapunut.

Niissä kahdessa historiallisessa tapahtumakulussa, joita pakenemiskäskyä tarkoittava ”merkki” edustaa, niin kuin Kristus esitti sen hävityksen kauhistuksen yhteydessä, osoitetaan kaksi ajanjaksoa, ja niiden alkuja ja loppuja osoittavat ajanjakson alussa oleva ”merkki” ja lopussa olevat ”merkit”. Se ”merkki”, jonka Kristus osoitti kuvaavan sitä viimeistä sukupolvea, joka eläisi siihen asti, kun Hän tulee pilvissä, on todiste siitä, että me elämme nyt maan historian viimeisessä sukupolvessa.

Luukkaan evankeliumin luvussa kaksikymmentäyksi Jeesus osoittaa historian ulottuvan kirjaimellisen Jerusalemin tallettamisen ja hävityksen kolmesta ja puolesta vuodesta vuodesta 66 vuoteen 70 aina hengellisen Jerusalemin tallettamisen kolmen ja puolen vuoden loppuun saakka, joka alkoi vuonna 538 ja päättyi vuonna 1798.

Mutta kun näette Jerusalemin olevan sotajoukkojen ympäröimä, silloin tietäkää, että sen hävitys on lähellä. Silloin ne, jotka ovat Juudeassa, paetkoot vuorille; ja ne, jotka ovat sen keskellä, lähtekööt pois; älköötkä ne, jotka ovat maaseudulla, menkö sinne. Sillä nämä ovat koston päivät, että kaikki, mikä on kirjoitettu, kävisi täytäntöön. Mutta voi raskaina olevia ja imettäviä niinä päivinä! sillä maassa on oleva suuri ahdistus ja viha tätä kansaa kohtaan. Ja he kaatuvat miekan terään, ja heidät viedään vankeina kaikkien kansojen sekaan; ja Jerusalemi on oleva pakanain tallettavana, kunnes pakanain ajat täyttyvät. Luukas 21:20–24.

Pakanain ”ajat”, jolloin he tallettavat Jerusalemiä, on monikossa, sillä se kuvaa sekä kirjaimellisen Jerusalemin tallettamista, joka päättyi vuonna 70, että hengellisen Jerusalemin tallettamista, joka päättyi vuonna 1798. Pakanat edustavat sekä pakanuutta että paavillisuutta, ja juuri nämä kaksi valtaa ovat Danielin kahdeksannen luvun näyssä esitetyn kysymyksen ”Kuinka kauan” kohteena.

Sitten minä kuulin erään pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka antaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallettavaksi? Daniel 8:13.

Luukkaan evankeliumin luvussa kaksikymmentäyksi mainitut ”pakanain ajat” viittaavat Jumalan pohjoista valtakuntaa vastaan kohdistaman koston kahteen tuuhanteen viiteensataan kahteenkymmeneen vuoteen, joka alkoi vuonna 723 eKr. ja päättyi vuonna 1798. Vuosi 538 merkitsee ajankohtaa, jolloin synnin ihminen seiso i pyhässä paikassa ja julisti olevansa Jumala, jakaen siten tämän ajanjakson kahteen yhtä pitkään, tuuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden pituiseen osaan. Jälkimmäinen tuuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden jakso on sama historia, jonka Luukkaan evankeliumin luvun kaksikymmentäyksi jakeessa kaksikymmentäneljä osoitetaan päättyvän, kun ”pakanain ajat” täyttyivät. Siinä historiallisessa kertomuksessa, jonka Jeesus osoittaa opetuslapsilleen, jae kaksikymmentäneljä vie opetuslapsille annetun todistuksen ”lopun aikaan” vuonna 1798. Siitä eteenpäin Jeesus alkaa osoittaa niitä ”merkkejä”, jotka liittyvät milleriläiseen liikkeeseen.

Ja on oleva merkkejä auringossa ja kuussa ja tähdissä; ja maan päällä kansoilla ahdistus ja neuvottomuus, kun meri ja aallot pauhaavat; ihmiset menehtyvät pelosta ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa; sillä taivasten voimat järkkyvät. Ja silloin he saavat nähdä Ihmisen Pojan tulevan pilvessä voimassa ja suuressa kirkkaudessa. Mutta kun nämä alkavat tapahtua,

niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän lunastuksenne on lähellä. Luuk. 21:25–28.

Jeesus sanoo, että ”on oleva merkkejä”, ja Hän määrittelee ne merkeiksi auringossa ja kuussa ja tähdissä, kansojen ahdistukseksi, taivaan voimien järkkymiseksi, ja sitten Ihmisen Poika tulee pilvessä. Kaikki nämä ”merkit” täyttyivät milleriläisessä historiassa.

”Profetia ei ainoastaan ennusta Kristuksen tulemisen tapaa ja tarkoitusta, vaan esittää myös tunnusmerkit, joista ihmisten on määrä tietää, milloin se on lähellä. Jeesus sanoi: ’Auringossa, kuussa ja tähdissä on oleva merkkejä.’ Luuk. 21:25. ’Aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa, ja tähdet putoavat taivaalta, ja taivaitten voimat järkkyvät. Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvissä suurella voimalla ja kirkkaudella.’ Mark. 13:24–26. Ilmestysten näkijä kuvaa näin ensimmäisen niistä merkeistä, joiden oli määrä edeltää toista adventtia: ’Tuli suuri maanjäristys; aurinko meni mustaksi niin kuin karvainen säkkikangas, ja kuu muuttui vereksi.’ Ilm. 6:12.”

„Nämä merkit nähtiin ennen yhdeksännentoista vuosisadan alkua. Tämän profetian täyttymykseksi tapahtui vuonna 1755 hirvittävin maanjäristys, joka on koskaan merkitty muistiin....”

”Kaksikymmentäviisi vuotta myöhemmin ilmestyi seuraava profetiassa mainittu merkki — auringon ja kuun pimeneminen. Tämän teki vielä huomattavammaksi se seikka, että sen täyttymisen aika oli selvästi osoitettu. Vapahtajan keskustelussa opetuslastensa kanssa Öljymäellä, kuvattuaan ensin seurakunnan pitkän koetuksen ajan — ne 1260 vuotta paavillista vainoa, joista Hän oli luvannut, että ahdistus lyhennettäisiin — Hän mainitsi näin tietyt Hänen tulemustaan edeltävät tapahtumat ja vahvasti ajan, jolloin ensimmäinen niistä oli nähtävä: ’Niinä päivinä, sen ahdistuksen jälkeen, aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa.’ Mark. 13:24. Ne 1260 päivää eli vuotta päättyivät vuonna 1798. Neljännesvuosisata aikaisemmin vaino oli lähes kokonaan lakannut. Tämän vainon jälkeen, Kristuksen sanojen mukaan, auringon tuli pimetä. Toukokuun 19. päivänä 1780 tämä profetia täyttyi....”

”Kristus oli kehottanut kansaansa valvomaan Hänen tulemuksensa merkkejä ja iloitsemaan nähdessään tulevan Kuninkaansa ennusmerkit. ”Kun nämä alkavat tapahtua”, Hän sanoi, ”katsokaa ylös ja nostakaa päänne, sillä teidän lunastuksenne lähestyy.” Hän viittasi seuraajilleen kevään puhkeaviin puihin ja sanoi: ”Kun ne jo puhkeavat lehteen, te näette ja ymmärrätte itsestänne, että kesä on jo lähellä. Samoin te, kun näette tämän tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on lähellä.” Luuk. 21:28, 30, 31.” Suuri taistelu, 304, 306–308.

Kolmen Rooman kolminkertainen sovellus osoittaa, että Jerusalemin tallaaminen pakanallisen Rooman ja sitten paavillisen Rooman toimesta sekä pyhäkön ja sotajoukon tallaaminen nykyisen Rooman toimesta esitettiin ajanjaksona, joka oli joko tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää (pakanallinen Rooma) tai tuhat kaksisataa kuusikymmentä profeetallista vuotta (paavillinen Rooma). Symboliset tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää (neljäkymmentäkaksi kuukautta), jotka ilmaisevat nykyisen Rooman Jumalan uskollisen kansan vainon ajanjakson, tulevat kunkin ajanjakson osalta liittymään yhteen ainoaan ”merkkiin”, joka osoittaa tuon ajanjakson uskollisille

pakenemisen ajan. Kukin näistä kolmesta ajanjaksosta päättyy useiden ”merkkien” ilmenemiseen, ei yhteen ainoaan ”merkkiin” niin kuin ajanjakson alussa.

”Keskiyöllä Jumala ilmaisee voimansa kansansa vapauttamiseksi. Aurinko ilmestyy loistaen täydellä voimallaan. Merkit ja ihmeet seuraavat toisiaan nopeasti. Jumalattomat katsovat näkyä kauhun ja hämmästyksen vallassa, kun taas vanhurskaat näkevät vapautuksensa merkit juhlallisella mielen illoin. Kaikki luonnossa näyttää poikenneen radaltaan. Virrat lakkaavat virtaamasta. Tummat, raskaat pilvet nousevat ja törmäävät toisiinsa. Raivokkaiden taivaiden keskellä on yksi kirkas alue, jonka sanoin kuvaamaton kirkkaus loistaa, ja sieltä kuuluu Jumalan ääni, monien vetten pauhun kaltainen, sanoen: ’Se on tapahtunut.’ Ilmestys 16:17.”
Suuri taistelu, s. 636.

Rooman porttoon kohdistuvan toimeenpanevan tuomion ajanjakso alkaa lipun korottamisella, joka osoittaa, että Jumalan muun lauman, joka yhä on Babylonissa, tulee paeta. Tuo ajanjakso päättyy ”merkkeihin ja ihmeisiin”. Tuo ajanjakso alkaa Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun ”toisella äänellä”, ja se päättyy Jumalan ääneen. Tietenkin Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun ensimmäinen ja toinen ääni on Kristuksen ääni. Ensimmäinen ääni osoittaa elävän laodikealaisen adventtikirkon tutkivan tuomion alun, ja toinen ääni osoittaa tuon ajanjakson lopun, mutta merkitsee myös Rooman porttoon kohdistuvan toimeenpanevan tuomion alkua.

Koko historiaa hallitsee se viikko, jonka aikana Kristus vahvisti liiton, ja pian tuleva sunnuntailaki on esikuvallisesti kuvattu keskimmäisenä tienviittana, niin kuin risti oli sen esikuva. Molemmissa historioissa on Alfa ja Oomega -tunnusmerkki, sillä kummankin historian alku ja loppu esitetään Jumalan äänen kautta. Ne edustavat myös totuutta, sillä keskimäinen tienviitta on sunnuntailain kapina, ja heprean sana ”totuus” muodostettiin heprealaisen aakkoston ensimmäisestä, kolmattatoista ja viimeisestä kirjaimesta. Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun ensimmäinen ääni on Kristuksen ääni, viimeinen ääni on Jumalan ääni, ja keskellä oleva ääni, joka myös on Jumalan ääni, on samalla se kohta, jossa kolmattatoista kirjainta koskeva kapina esitetään maan pedon ”puhuessa” lohikäärmeen tavoin, niin kuin se esitetään Ilmestyskirjan KOLMANNESSATOISTA luvussa.

Pian tulevaan sunnuntailakiin liittyvä lippumerkki edustaa Jumalan uskollisille annettua ”merkkiä” paeta, mutta se osoittaa myös, että sen profeettallisen ajanjakson alkamisella, joka päättyy lippumerkin nostamiseen, täytyy niin ikään olla ”merkki”. Tuo ”merkki” on se, minkä Jeesus osoittaa todisteeksi siitä, että maapallon viimeinen sukupolvi on saapunut. Luukkaan evankeliumin luvussa kaksikymmentäyksi opetuslapset kysyvät, mitä Kristus tarkoitti sanoessaan, että temppeli oli määrä hävittää.

Ja he kysyivät häneltä sanoen: ”Opettaja, milloin tämä sitten tapahtuu, ja mikä on oleva merkki siitä, kun tämä on toteutuva?” Luuk. 21:7.

Jeesus alkaa sitten yksilöidä sitä historian kulkua, joka johtaa vuoteen 70, jolloin temppeli ja kaupunki hävitettäisiin, ja jatkaa jakeeseen kaksikymmentäneljä, jossa Hän osoittaa, milloin pakanoiden ”ajat” täytyisivät.

Ja he kaatuvat miekan terään ja joutuvat vankeina vietäviksi kaikkien kansojen sekaan; ja Jerusalemin on oleva pakanain tallattavana, kunnes pakanain ajat täyttyvät. Luuk. 21:24.

Ajatus siitä, että tämä jae viittaisi kirjaimelliseen Jerusalemiin, perustuu katoliseen teologiseen mielettömyyteen, jota kutsutaan futurismiksi ja joka soveltaa symbolista kirjaimellisesta sekä sijoittaa profetioiden täyttymyksen yksinomaan maailman loppuun. Hyökkäys tämän jakeen oikeaa sovellutusta vastaan on ollut Saatanan merkittävä hyökkäys kautta koko Uuden testamentin lukemisen. Kirjaimellinen Jerusalemi lakkasi olemasta profeettallisen Jerusalemin symboli Kristuksen aikana, jolloin kirjaimellinen profetia muutti hengellisen sovellutuksen. Tämä ilmoitus oli apostoli Paavalin vahvistama keskeinen opetus. Jerusalemin tallaus osoittaa paavillisen pimeyden tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajanjakson vuodesta 538 vuoteen 1798.

Mutta jätä temppelin ulkopuolella oleva esikartano mittaamatta äläkä mittaa sitä, sillä se on annettu pakanoille; ja pyhää kaupunkia he tallaavat jalkoihinsa neljäkymmentä kaksi kuukautta. Ilmestys 11:2.

Profetian Jerusalemi lakkasi olemasta valitun kaupungin vertauskuva ristillä.

”Kuinka monia onkaan, jotka ajattelevat, että olisi hyvä astua muinaisen Jerusalemin maaperälle ja että heidän uskonsa vahvistuisi suuresti vierailemalla Vapahtajan elämän ja kuoleman tapahtumapaikoilla! Mutta vanha Jerusalemi ei milloinkaan ole oleva pyhä paikka, ennen kuin se puhdistetaan taivaasta tulevalle puhdistavalle tulella.” Review and Herald, 9. kesäkuuta 1896.

Kun Jeesus oli jakeessa kaksikymmentäneljä johdattanut opetuslapset lopun aikaan vuoteen 1798, Hän siirtyi sitten milleriittien aikaan, jolloin ensimmäisen enkelin julistus tuli osaksi historiaa.

Ja on oleva merkkejä auringossa ja kuussa ja tähdissä, ja maan päällä kansoilla ahdistus ja neuvottomuus, kun meri ja aallot pauhaavat; ihmiset menehtyvät peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa, sillä taivasten voimat järkkyvät. Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvessä voimalla ja suurella kirkkaudella. Mutta kun nämä alkavat tapahtua, rohkaiskaa itsenne ja nostakaa pääanne, sillä teidän lunastuksenne lähestyy. Luuk. 21:25–28.

मलिराइट इतिहासको प्रारम्भ गराउने चर्चिहरू परमेश्वरको वचनको कहलियै नचुक्ने शक्तिसँग मेल खाँदै पूरा भए।

”Merkit auringossa, kuussa ja tähdissä ovat täyttyneet.” Review and Herald, 22. marraskuuta 1906.

Jatkamme Luukkaan evankeliumin kahdeskymmenensimmäistä lukua seuraavassa artikkelissa.

”16. joulukuuta 1848 Herra antoi minulle näyn taivaan voimien järkkymisestä. Näin, että kun Herra antaessaan Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan tallentamat merkit sanoi ”taivas”, Hän tarkoitti taivasta, ja kun Hän sanoi ”maa”, Hän tarkoitti maata. Taivaan voimat ovat aurinko, kuu ja tähdet. Ne hallitsevat taivaissa. Maan voimat ovat ne, jotka hallitsevat maan päällä. Taivaan voimat järkkyvät Jumalan äänen vaikutuksesta. Silloin aurinko, kuu ja tähdet siirtyvät

paikoiltaan. Ne eivät katoa, vaan Jumalan ääni järkyttää niitä.

”Tummat, raskaat pilvet nousivat ja törmäsivät toisiaan vastaan. Ilmakehä aukeni ja vieräsi syrjään; sitten saattoi katsoa ylös Orionissa olevan avoimen tilan kautta, josta Jumalan ääni kuului. Pyhä kaupunki tulee laskeutumaan alas tuon avoimen tilan kautta. Minulle näytettiin, että maan vallat järkkyvät nyt ja että tapahtumat seuraavat toisiaan järjestyksessä. Sota ja sanomat sodista, miekka, nälänhätä ja rutto järkyttävät ensin maan valtoja; sitten Jumalan ääni järkyttää aurinkoa, kuuta ja tähtiä sekä myös tätä maata. Minulle näytettiin, että valtojen järkkyminen Euroopassa ei ole, niin kuin jotkut opettavat, taivaan valtojen järkkyminen, vaan se on vihastuneiden kansakuntien järkkyminen.” Early Writings, 41.